

pikkä-kirves kainalossa.
 Kielen kanda ja kamala
 kullekin nyt kuisutteli,
 waikenemaan waroitellen,
 kuinga kielet kumppanien
 heitä häwäisneet olivat.
 Kumppanillens' kufin jälle
 teki tämän tietäväksi,
 eikä ehdolla samalla.

Niin kuin allot ylenevät
 myrskyn kautta kauheasti,
 niimbä nousi ruma riita,
 kowa kapina, meteli
 kautta tämän kuisuttuksen.

Nyt ei sanaa silitellä,
 eikä punnita puheita
 seurassamme sekaisessa,
 kansan kielewän seassa.
 Silmät tuimat tulistuvat,
 sanat häijyt, saastaisimmat
 suuhun kuohuvat kidaista.
 Gormet nyrkiks' solmittuina
 kofta kowin singoilewat
 niin kuin warssissa wasarat.
 Suoritettut solmistansa

formet viimein vihaisesti
 kalloit kovat paljastavat.
 Tuikka löyhyy tustan alla,
 suungin pielet postei-päissä
 muotoansa muuttelevat,
 leipä-luut ne loistavaiset
 ikenissä irvistävät.

Siellä sarwiset siwutkin,
 feltä-ruoto seipähästä
 wääristettiin wäännettäissä;
 seljät mutkassa moneessa,
 yhden edryssä kowasti,
 toisen painettu pahasti
 tunsiwat jo turmeluksen;
 kelmottomat konnaasiwat
 kaitki yhdessä kassaassa.

Wasta woiman waipeesä
 loppui riita, rauha tuli;
 rewittynä, runnelbuna
 Eäändyi kufin kotiansä
 woiton wirttä weisattaisä
 kufon lailla kannustetun.

Nuorasta.

Harwa paha paatunutkin
 ombi maassa mainittawa,
 jos' ei nuorasta jokainen
 aina löydä apuansa;
 tällä tuormat löydetähän,
 ett' ei hukkahan hajoile;
 näskä nuoran pötkäisellä
 wähenetään watsassamme
 kiristettäisä tupeita;
 tämän kautta tyhmä mieskin,
 joka tuhlaa tawaransa,
 pääsee awun anomata
 pian pitkästä pahasta,
 kosk' on pannut paulan mutkan
 kahden terran kaulahansa.

Palwelian lähtö-runo
pahasta paikasta.

Shho! onnea suloiſta,
ettân vielä wapauden
perin waiwaini perästä.
Suokſe, harppaa, hewoiſeni,
hikes höyryſä wiſuſti,
maata mittaa kawiollaſ;
Eufa tieſi minä taidan
päiwät unhottaa pimeät
edemmäksi ehtineenä
iſännästä ilkeästä.

Ah! mun armas yſtäwäni,
jonga minun jälkeheni
myöſkin täytyy leiwän tähden

itse uhrata elämäs
 toisen tyhmemmän hyväksi,
 ota kanssas karsimystä
 Herran Howiin huolettoman,
 jolla forkissa, jaloissa,
 eroitus on eläimistä;
 härjällä on neljä niitä,
 kaksi itse isännällä;
 muutoin ombi nähty näillä
 yksi mieli menoissansa.
 Puutos hyvän hyvän-suonnon
 ombi ollut molemmilla.
 Savaro on suora vielä
 Herralla kuin härjälläkin,
 ehkä kanda edellinen,
 ylveämbi, ynseämbi,
 näistä hännän niskassansa
 tähden suuremman sukunsa.

Tapaus.

Muinen yksin yhtyäni
 kuljin minä kaiten päiwän,
 kuljin vielä kuutamolla
 walon kuwan waikeuttaissa;
 wäspin viimein kulkemasta,
 polwen näändyivät polulla.

Eikä oli ensimmäinen
 kylä suuren Herran homi,
 waan ei maja matka-miehen,
 suotiin testi, tulduani,
 siinä muurien sisällä
 yksin yötä wiipymäni
 warrellani wäsyneellä.

Mutta, yöllä äkillinen
 nousi jyty nopeasti,
 ryty rindani rewässi,
 minä peljästyin pahasti.
 Yksi huusi, toinen huokas',
 kolmas káwi, neljäs kónttas',
 viides hirskui wiefastellen.

Mikä ombi tämä meno,
 mikä merkki mainioille?
 Ehsyin minä muutamalda.

Etkös tiedä, tyhmä wieras,
 oli wastaus wihainen,
 mikä hata Herrallamme
 ombi paljon parkuwalla;
 Armo ombi aiwan fairas.
 Howi tundee tämän tuskan,
 muurit kóhta murenawat,
 wuoret hi-estä hikoowat,
 kósk' on Herra kóntillansa,

itse meidän Isämbämme,
 walwoissansa waiwan alla
 Rouwans' kanssa riemuisesti,
 saanut tikun formehensa,
 sängyn tolpasta särdisen.

Heitä Herras helwettihin,
 anna maata matka-miehen,
 älä perhettä peloita!
 sanoin minä sadatellen,
 otin pussin olalleni,
 kepin nurkasta kateeni,
 pyrjin pojes pimeällä,
 wirstan warjossa waelssin
 ilman tuuta kumppanina,
 joka jätti matka-miehen.

Tulduani tietä myyden
 huonon tolpparin tupahan
 minä wasta lewon labyssin,
 maistin unen makeutta

siehen saakka suloisesti,
että päivä purppuralla
punas' porttinsa idässä,
rusko walkeneen rupefi —
aamu-rusko riemullinen,
ehkä oli isändäni
aamu-puhteen alussa,
firves-wartta weistäisensä,
lyönyt reijän reitehensä,
luungin telannut terällä.

Almusta.

Mahtaneko minullekin,
 paitfi palkkaani wirassa,
 almuakin annettaman?
 Eysyi Luukkari lujasti
 Luukialda läkshänsä
 Huoneen taulussa hyvässä.

Kohta Luukia kotoopi
 ajatuksens' awaralda
 wastatansa wakaifesti:
 Kerran kuulii Kirkko-herran
 tästä saarnaaman todella,
 selkeästi sanottuna
 ombi taulussakin tässä,
 ett' ei suuta sidottaman
 pidä härjän hännällisen
 riihen työssä raskahassa;
 Herra! wieläpä wöhemmän
 saapi härjän hännättömän,
 joka ammuupi alati,
 suuta sulkea siteellä.

Pahennus ja kiitos.

Salle moitti kaisen päivän,
 kateutta kandaissansa,
 Matin taitawan tekoja.
 Mutta Matti kiitti händä
 muille monella tavalla.
 Jesi muistutti Matille:
 Euinga sinä händä kiität,
 joka soimaa sadatellen,
 paljon pahendaa sinua?
 Matti mainitsi hänelle
 solmituilla sanoillansa:
 ei se paha paljon haita;
 minulla on miehen arwo
 aina muita moittamata;
 mutta huonoa monesti
 tarwitseepi totifesti
 kaunistella kiitoksella.

Kukkarosta.

Muinen kuuli mieli-puoli
 tyhmän joukon juttelewan,
 ett' on moni ennen löynnyt
 kukkaroita kulleisansa.
 Kohta lähti kulkemahan
 pitkin teitä puoli-hullu
 rahan hukatun himossa.
 Mitä tästä tapahtuupi?
 Tyhjä palkka tyhmän juoksun.
 Vielä miehen wahingoiksi
 oma kukkaro katoopi.
 Näskä tuli tarwe waati
 tyhmän käändymään takaisin.

Oppi.

Älä kulje kullan tähden
 tyhmän turhilla poluilla,
 älkä hae harha-teillä
 onnen wiekast' olentoa,
 ett' ets endistä kadota.

Sielun paimenen wiran toimituksesta.

Vapin saarnassa sanellen,
 joka tutkiipi tosia
 kaukaa hengen tiikarilla,
 ain' on warressa wasara —
 la-in wasara lujembi,
 koston miekka katsottuna.
 Mutta koska koston woima
 itsens' ilmoittaa ajassa
 tuskaunduneen tykönä,
 kohta kirkon palvelian,
 sielun wartian wafaisen
 täytyy lyöddä laupiaasti
 warren päästä wasaransa,
 kaistaa kielsä metehen,
 tunnon rauhan tuskan alla
 jalon kaitille jaella.

Lahjain jaosta.

Lahjat, ei ne lahjoitetut
 ole täällä tasaisesti
 mielen mukaan joka miehen;
 yhdellä on ylpeyttä,
 toinen vain viisautta.
 Rikäs parkuu puutostaan,
 rikas riistaansa kehuupi.
 Mitä muuta maa-ilmassa
 tasa-jakoon tainne tulla
 paitsi tyhmyyttä tawoissa?
 sitä nyt on sillä, tällä
 joka säädössä sekaisin.

Juoma-rahan ja lahjan eroitus.

Lahjain jako laulusani,
 jutuesani juoma-raha
 on nyt aineeksi otettu.
 Lahja ennen annetaan,
 vasta jälkeen juoma-raha
 etusuutta etsittäissä.
 Se on selvä juoma-raha,
 mitä jakaa jalo vieras
 pahennukseks' palkollisten.
 Se on juuri juoma-raha,
 mitä saavat huonot Herrat
 pahain töiden palkkioiksi,
 turmelukseksi tapainsa.
 Mutta se on lahja, lapset,
 juoma-raha julkisempi,
 jolla tyhvät Tuomarimme
 oikeudest' ostetaan,
 wietellähän wäärnyhteengin.
 Se on lahja, lapsukaiset,
 jolla julki-syndisetkin
 Herran luona hengellisen
 pahat työnsä parandawat,
 itse Laiwaangin awaawat.

Suoma-Laulu.

Suoma janon sammuttaa,
 janotakin juoda saa
 Tuoma-Kaulainen.

Poika-joukko, laula, juo;
 Kallis ombi Kannu tuo
 wähto-harjainen.

Olut onnen wähwistää,
 Kannu festin kaunistää
 hurratesamme.

Mienu rinnat ylendää,
 waiwammeekin wähendää
 lorutesamme.

Kollä jostus seura suo,
 että poika-joukko juo
 ämbäristäkin.

Älä näänny, naapurin,
 laula, laula, towerin,
 näändyneenäkin.

Kesti Laulu.

Nautitse, Naapurin, ilolla aina,
 elämän autuutta enendain,
 maljasta hunaja huulilles paina
 waiwangin tundoa wähendain.

Päivämme julkiset, juhliksi pannut,
 wiettäkän riemua rakastain;
 pöydäid' ei puutu nyt tunkut ei kannut
 iloa elämän ennustain.

Kannusta pojes on kaadettu kalla
 tunnia oluen kuyluttain.
 Kannata käsilläs makea malja
 olutta huulilles heruttain.

Unhota, ystävän', murheetkin mustat
 pikarit, pokaalit pyllistään;
 Luoleta kannuhun tuimatkin tuskat,
 oluelli' upota wähitään.

Sauvamme nojalla, seuramme tähden
 juokan me tynnyrit tyhjendään;
 juokan näin julkisen tytöngin nähden
 sydämet seurassa yhdistään.

~~318.11.106.~~

Juon. kaunok. 1.

MB 9573

x

